

Погрешно је схватање да се кључ стабилности на Западном Балкану налази у Београду. У ствари, не постоји начин да се заобиђе пријем Косова у Савет Европе, пише немачки Франкфуртер алгемајне цајтунг.

Парламентарна скупштина Савета Европе у среду је великом већином гласала за пријем Косова – 131 за, 29 против, 11 уздржаних. Тим поводом лист Франкфуртер алгемајне цајтунг објавио је два текста њиховог новинара Михаела Мартенса из којих Дојче веле преноси најважније делове:

„Чланство Косова у Савету Европе био би највећи спољнополитички успех бивше српске покрајине од проглашења независности Косова од Србије у фебруару 2008“, пише аутор и наводи да је „министар спољних послова Србије Ивица Дачић у среду говорио о срамном дану, а у Београду се и иначе тим поводом много причало о срамоти и скандалима.“

„Већина је била јасна, као и порука. Наравно, гласање у Стразбуру није било последња реч – министри спољних послова земаља чланица Савета Европе састаће се средином маја како би донели одлуку о захтеву Косова за чланство у Савету Европе.“

„Ипак“, како се наводи „препука је јасна. Влада у Приштини је доказала да може и жели да испуни услове које доноси чланство у најстаријем европском клубу демократија. Савет Европе је ту спремност наградио.“

Аутор уједно истиче да „без притиска савета Европе“ не би био решен сукоб око власништва над земљиштем манастира Високи Дечани који је под заштитом Унеска, а који је решен „у корист православних монаха“.

„Посебно важно за српску мањину“

„Постоји и легитимно очекивање да ће чланство Косова у Савету Европе допринети стабилизацији Западног Балкана“, пише даље немачки лист и наводи да су „предности очигледне“.

„Сви грађани најновије европске државе имали би приступ Европском суду за људска права, где би могли да туже сопствену владу. То је посебно важно за српску мањину на Косову када је у питању заштита њихових права. Дobar је знак да косовска влада хоће да се потчини надлежности Суда у Стразбуру. Многи сукоби последњих година, посебно на латентно немирном северу земље, могли су да буду избегнути или бар благовремено смирени да је ова могућност постојала раније.“

У другом тексту исти аутор наводи и да би Косово, као чланица Савета Европе, могло да постане део Европске радиодифузне уније, која организује такмичење за песму Евровизије. „Неки косовски Албанци већ сањају да би њихову земљу тамо могла да представља Дуа Липа. Родитељи те светски познате певачице својевремено су избегли у Велику Британију, бежећи од српске репресије на Косову.“

Аутор потом пише да је „председник Србије Александар Вучић схватио да Косово тренутно има подршку“, те да због тога „на све начине покушава да утиче на европске државе да макар одложе гласање које треба да буде у мају“.

У том контексту аутор наводи да „није случајно“ што је Вучић отпутовао у Париз „да наручи француске борбене авионе вредне неколико милијарди евра“. „Такође се може претпоставити да његов лојални савезник Виктор Орбан покушава да утиче на Италију – на то указују изјаве неких италијанских парламентарца у Савету Европе. Наводно чак и у Берлину има људи који наседају на Вучића који се представља као једини који може да гарантује стабилност на Балкану.“

„Провидни трикови“ Београда

Аутор оцењује да треба „намерно скренути поглед да се не би приметило колико политика Београда има супротан ефекат стабилности“. Јер, најновији трик Београда, како пише, прилично је провидан: „Србија покушава да добије већину за став да Приштина прво мора да пристане на формирање Заједнице српских општина, пре него што буде примљена у Савет Европе. Истовремено, међутим, систематски блокира формирање ЗСО – недавно и најавом бојкота нових избора у четири општине на северу Косова. Другим речима: Србија хоће да се Косову наметне предуслов и истовремено ради на томе да онемогући да се то оствари.“

Али, како се наводи, извештај Савета Европе за Косово, бивша грчка министарка спољних послова Дора Бакојанис, „прозрела је тај трик“, пише аутор и објашњава да се она залаже за супротно – „да се након приступања Косова савету Европе, формирање Заједнице српских општине погура под надзором Савета Европе и његовог Суда за људска права“.

Аутор констатује да „изгледа да се неке владе још увек колебају да ли да одобре захтев Косова за чланство у Савету Европе“ и то овако коментарише: „Чини се да се у неким западним престоницама то заснива на старом, погрешном схватању које је једном већ изазвало проблеме: став да је Србија, као релативно највећа од малих држава на Западном Балкану, кључни фактор стабилности у региону који се по сваку цену мора умирити.“

Аутор подсећа и када је то било: „Западни лидери су дуго веровали да је Београд био кључ регионалне стабилности 1990-их, током владавине српског аутократе Слободана Милошевића. Резултат је добро познат: више од сто хиљада мртвих, геноцид у Сребреници и други масакри, а на крају и интервенција НАТО.“

„Да ли исту грешку треба направити и данас, када Србију води бивши Милошевићев министар пропаганде Вучић“, пита се аутор. И одговара: „Била би несрећа за регион ако би после тридесет година поново постао жртва истих грешака.“

(Дојче веле)